

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 października 2020 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt V GC 1844/18 z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. oraz (...) spółce akcyjnej w S. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim orzekł w następujący sposób:

1. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego(...) spółki akcyjnej w W.;
2. zasądził od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwotę 2.000,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;
4. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. w pozostałej części;
5. zasądził od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. kwotę 1.781,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
6. nakazał pobrać od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 171,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
7. nakazał pobrać od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 42,22 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od opisanego powyżej wyroku wniósł powód w dniu 27 listopada 2020 roku, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo w stosunku do pozwanego (...) SA co do kwoty 3.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty (pkt 4 wyroku), a tym samym zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt 5 wyroku). Strona powodowa sformułowała względem zaskarżonego wyroku następujące zarzuty szczegółowo opisane i uzasadnione w treści apelacji:

- 1) sprzeczność poczynionych przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego na skutek przyjęcia, że uzasadniony okres najmu w niniejszej sprawie wynosił 33 dni podczas gdy całkowity okres niezbędny do naprawy pojazdu w trybie bezgotówkowym wynosił 47 dni;
- 2) naruszenie przepisu postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie zebranego w sprawie materiału w sposób wszechstronny, a to przyjęcie, że najem pojazdu przez okres 47 dni nie był uzasadniony;
 - a) podczas gdy pozwana dopiero decyzją z dnia 15 listopada 2017 roku poinformowała o przyjęciu odpowiedzialności, czego wyraz dała dopiero 16 listopada 2017 roku wydając stosowną decyzję;
 - b) Pozwana błędnie i sprzecznie z technologią nie akceptowała wymiany błotnika;
- 3) naruszenia art. 354 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że poszkodowany naruszył obowiązek minimalizacji szkody wynajmując pojazd od przez 47 dni, a także że przekazanie pojazdu do Autoryzowanej Stacji Obsługi w dniu 13 listopada 2017 roku miało jakikolwiek wpływ na przedłużenie okresu naprawy;
- 4) Naruszenie art. 361 § 2 k.c. oraz 363 § 1 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez przyjęcie, że powodowi nie przysługuje pełne odszkodowanie odpowiadającym kosztom związanym z najmem pojazdu;

5) Naruszenie art. 362 k.c. poprzez przyjęcie, że poszkodowany wynajmując pojazd przez 44 dni, a także nie rozpoczynając naprawy przed potwierdzeniem przez pozwaną przyjęcia odpowiedzialności za skutki szkody przyczynił się do powiększenia rozmiaru szkody.

Mając na uwadze opisane powyżej zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dalszej kwoty 3500.00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych wraz ze zwrotem uiszczonych opłat skarbowej. Na wypadek nieuwzględnienia powyższego, powód wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych wraz ze zwrotem uiszczonych opłat skarbowej.

Stanowisko w sprawie zajęli pozwani, składając pisma z odpowiedzią na apelację powoda. W piśmie datowanym na 27 stycznia 2021 roku pozwana (...) SA wskazała, że wyrok Sadu pierwszej instancji w części jej dotyczącej jest prawomocny, zaś wniesiona przez powoda apelacja dotyczy wyłącznie drugiego z pozwanych.

Drugi z pozwanych - (...) SA w odpowiedzi na apelację powoda wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości jako bezzasadnej, a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja została wniesiona w dniu 27 listopada 2020 roku. Podlega ona zatem rozpoznaniu według znowelizowanych przepisów kodeksu postępowania cywilnego – w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 listopada 2019 roku.

Z uwagi na to, że żadna ze stron nie żądała przeprowadzenia rozprawy, Sąd na podstawie art. 374 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Z uwagi na to, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że legitymacją procesową w sprawie dysponuje (...) SA w S., a powództwo wobec pozwanego (...) SA w W. zostało zasadnie oddalone należało stwierdzić, że wyrok w zakresie oddalającym powództwo wobec pozwanego (...) SA uprawomocnił się. Rozpoznaniu w sprawie podlegała zatem jedynie odpowiedź na apelację pozwanego (...) SA w S..

Apelacja strony powodowej podlega oddaleniu jako niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne. Zebrany w sprawie materiał dowodowy został oceniony przez Sąd pierwszej instancji w granicach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym.

Sąd ten, dokonał również trafnej interpretacji pozostałych przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Z podniesionych w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384).

W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony przez skarżącego zarzut celujący w naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wszechstronny, tj. przyjęcie że najem przez okres 47 dni nie jest zasadny.

Zastosowanie swobodnej oceny dowodów ma na celu ustalenie elementów podstawy faktycznej powództwa. Sąd musi bowiem przed rozstrzygnięciem o żądaniach strony ustalić czy twierdzenia o faktach znajdują podstawę w materiale dowodowym, czy też nie. Swobodna ocena dowodów pozwala zatem w przypadku sprzeczności wniosków płynących z przeprowadzonych dowodów, np. sprzecznych zeznań świadków jednym dać wiarę, a innym odmówić waloru wiarygodności. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych, Sąd ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne, korzysta bowiem ze swobody w zakresie oceny dowodów (tak SN w wyroku z dnia 31 marca 2004 r., III CK 410/02, opubl. Legalis). Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza zaś uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania oraz uwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów Sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Ponadto prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów wymaga ich właściwej interpretacji. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. jest zatem naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje.

Zasadnicza w sprawie kwestia, tj. czas trwania uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w czasie likwidacji szkody ustalona została w sprawie przez Sąd w oparciu o opinię biegłego. Przedmiotową opinię Sąd pierwszej instancji ocenił jako wiarygodną i ocenę tę Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości. Została ona sporządzona przez osobę legitymującą się wiedzą i umiejętnościami z zakresu będącego przedmiotem opinii, oparta została na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego a wysunięte wnioski są logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać, jak wskazuje to skarżący, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w sprawie winien zostać określony jako 47 dni, podczas gdy to po stronie powoda wystąpiły okoliczności skutkujące niezasadnym przedłużeniem najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie. Jak wynika z akt sprawy zdarzenie szkodzące miało miejsce w dniu 24 października 2017 roku, w dniu następnym poszkodowany zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego, oględziny pojazdu przez pozwanego dokonane zaś zostały w dniu 2 listopada 2017 roku. Jednakże serwisowanie uszkodzonego pojazdu rozpoczęte zostało dopiero po upływie ponad tygodnia, tj. 13 listopada 2017 roku, okres ten w ocenie Sądu Okręgowego obciążał stronę powodową, która winna wcześniej podjąć działania mające na celu rozpoczęcie naprawy samochodu w warsztacie, wszakże należy zauważyć, że poszkodowany dysponuje szerokim zakresem swobody w decydowaniu o wyborze właściwego warsztatu. Za niezasadny uznany został także okres od dnia 16 listopada 2017 roku tj. od dnia następującego po dniu, w którym warsztat otrzymał od ubezpieczyciela informację o nieuznaniu konieczności wymiany uszkodzonego elementu do dnia 27 listopada 2017 roku - dopiero w dniu następnym tj. 28 listopada 2017 roku warsztat zwrócił się do ubezpieczyciela o przeprowadzenie ponownych oględzin. Analogicznie rzecz się ma w stosunku do czasu, jaki upłynął od dnia 19 grudnia 2017 roku, kiedy to samochód winien być już odebrany po zakończonej naprawie. W ocenie Sądu nie jest zasadne powoływanie się przez stronę powodową na błędną ocenę ubezpieczyciela w zakresie wymiany uszkodzonego elementu błotnika, kwestia ta jest irrelevantą wobec zwłoki warsztatu w podjęciu stosownych działań, takich jak właśnie zwrócenie się do ubezpieczyciela o przeprowadzenie ponownych oględzin pojazdu.

Przechodząc do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Okręgowy skonstatował w związku z powyższym, że w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym nie ostały się kontestacje strony pozwanej na tle zastosowania materialnoprawnych przepisów przez Sąd pierwszej instancji.

W kwestii uznania zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego Sąd drugiej instancji wypowiedział się także w sposób negatywny. Sąd pierwszej instancji w sposób właściwy ustalił należne odszkodowanie. Granice

dotyczące obowiązku naprawienia szkody określone są niezmiennie w przypadku zaistniałego zdarzenia przez związek przyczynowy pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a powstałą szkodą. To ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej obciąża ogólny obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę poszkodowanemu sumy pieniężnej, która odpowiadać będzie wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363 k.c. i art. 361 k.c.), zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Mając na uwadze poczynione już rozważania, należy wskazać, że o ile przekazanie pojazdu w dniu 13 listopada 2017 roku nie mogło mieć w istocie wpływu na przedłużenie okresu naprawy - z racji, że ta dopiero wtedy się rozpoczęła - to nie sposób pominąć faktu, że sytuacja ta wpłynęła w sposób znaczący na bezpodstawne przedłużenie okresu najmu pojazdu zastępczego w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego działanie poszkodowanego nie mieściło się w ramach zadośćuczynienia ciążącym na nim obowiązkowi minimalizacji szkody. Przeciwnie, należało uznać, że poszkodowany swoim działaniem doprowadził do nadmiernego i bezpodstawnego generowania szkody. Odszkodowanie zasądzone zostało w toku postępowania sądowego zgodnie ze wspomnianą zasadą pełnego odszkodowania.

Z racji przytoczonych wyżej argumentów zarzuty apelacji uznać należało za pozbawione uzasadnionych podstaw. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 450 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.. Jego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

sędzia Witold Ławnicki